

О. Тарашкевич

ПРАВАШІС

ТАРАШКЕВИЧ

А Р У С К І П Р А В А П І С

ПАВОДЛЕ
6-га ВЬДАНЬНЯ.

A. LASZUK
52 PENN RD. FLAT 1
LONDON N7 8EE
ENGLAND

З Э Н Г А Й М - І 9 5 0

А Д В Ы Д А Ў Ц О Ў :

=====

Галоўная прычына, якая пэ б
нас да выданьня "Беларускага Пра
— гэта адсутнасьць гэтага падруч
на эміграцыі.

Кніжыца гэтая зьяўляецца
гам і перадрукам з 6-га менскага
ньня "Беларускае Граматыкі" Бр. Т
кевіча /Менск 1943 г./.

Розэнгайм, 18.5.1950

З Ь М Е С Т :

=====

Балонка.

ульня заўвагі	I
аньне	I
лады перад націскам	2
лады пасля націску	3
лады пасля націску	5
овы "не" і "без"	7
аньне у лічбоўніках	8
ргаваньне складоў	8
лосныя у канчатках дзеясл.	8
аротныя дзеясловы	10
лосныя "у" і "і"	10
складовае "у" заместа в, л.	12
авіла на "ў" і "й"	12
дыханьне	12
онкія зычныя	13
ухія перад звонкімі	14
вядзя зычныя	16
еканьне і цеканьне	16
мякчэньне	16
зныя злучэньні зычных	16
ныя з прыціскам	18
авапіс канчаткаў у прад- тніках муж. роду	19
адметнікі ніякага роду	21
адметнікі жаночага роду	23
адметнікі муж. роду на а/я/.	24
адметнікі жан. роду на зычны	24
адметнікі у наз.склоне мн.л.	25
авальны склон прадм.	26
орны склон адзін.ліку прадм.	

32. Месны склон мн.ліку
33. Правапіс канчаткаў у прыметні
34. Скарочаныя прыметнікі
35. Лічбоўнікі
36. Займеньнікі
37. Прыйменьнікі
38. Адмоўнае прыслоўе "не"/ня/
39. Адмоўе "ні"
40. Злучнікі
41. Правапіс суфіксаў у прадметні
42. Злучок
43. Складаныя словы
44. Прыйменьнікі перад "і"
45. Мяккі знак
46. Апостраф
47. Перанос слова
48. Чужаземныя словы
49. Знакі прыпынку
50. С к а з

х х х х

П Р А В А П І С .

ларускі правапіс апіраецца на ас-
ных правілах: 1/ аб пісаньні га-
2/ пісаньні зычных.

лосныя пішуцца так, як вымаўляюцца
або фанэтычная аснова/: сталы, ва-
лясы і г.д., а не столы, воны; сь-
ы, хоць: стол, вол, сьцен, лес і г.д.

ы ч н ы я, наадварот, пішуцца гле-
паходжаньне /этымалёгію/ слова.
д, пішам: мёд, калодка, падтрымаць,
не мёт, калотка, паттрымаць, мыесь-
ваць/, бо, зьмяніўшы слова, маем: мё-
ак, пад ім, мыеш.

нак ад гэтых правілаў здараюцца
ве адступленьні. Выясненьнем ас-
равілаў пісаньня і адступленьняў
правілаў займаецца правапіс.
ярша займёмся галоснымі, а пасля

к а н ь н е. Што такое аканьне
каньне/?

/яканьне/: Гукі о/ё/, э/е/ у бела-
ве чуваць ясна толькі пад націс-
ы, цёплы, цэп, лес... Калі-ж склад не
скам, то замест о/ё/, э/е/ чуваць а
е, цяпло, лясы. - Такая замена або
не галосных залежна ад націску

адступленьне толькі ў чужаземных с
Правіла аб аканьні /яканьні/
кіх складах куды больш труднае, бо
заўсёды "е" замяняецца на "я" у ск
пад націскам.

Трэба адрозьніваць склады пе
ціскам і склады посьля націску. Скл
перад націскам, лічацца справа нале
націску. Ён такім парадку, як пака
рэзка і цыфры над складамі:

пе — ра² — ва^I ← — ра["] → ча — ва —
/склады перад націск. + склады пось

Гэта трэба добра зразумець, б
ньне" іначай праведзена ў складах
націскам, як у складах посьле націс

З а д а н ь н е: Пададзеныя
разьдзялеце на склады, пастаўце на
цыфрам і азначце парадак складоў пе
ціскам /як у слове не-ра-ва-ра-ча-
верацяно, цецярук, пераварот, пераспа
зеленаватя, бярэзіна, бяда.

§ 3. С к л а д ы п е р а д н а ц і
1/. У першым складзе перад на
на месцы "е" заўсёды пішацца "я", н
бя-ду-ю; бя-да, ня-ма, вя-ду, сьля-джу
не-вя-до-мы, бя-дак і г.д.

2/. У другім складзе "е" замя
на "я" /а/ толькі тады, калі ў перш
"а" або "я": ля-су-за, бя-ду-на, ня
ны, ня бы-ла, бяз дзі-ця-ці і г.д.

і-ж у першым складзе ёсьць "а"
другім пішацца "е": це-ця-рук,
не знай-шла, не ма-гу, не ха-чу,
і г.д.

рэйцім і далейшых складах /лічу-
іску налева/ "е" ніколі не змя-
"я": ве-ра-ця-но, без ве-ра-ця-
ве-ра-ця-но, не вы-пу-скай і г.д.
ў такіх словах, як сьвяткаваць,
ыкаваты, якаво, дзе "я"/а/ асноў-
я, як, ...-я/а/ захоўваецца бяз
мены.

д а н ь н е: Сьпісаць і паста-
трэба, літары "я" або "е": Абхцанка
дурному — радасьць. Уся схмейка
спачывае. Вясною трава ззянее
сьпхваюць. Бачыць вока, дзе пхч-
хнажаць ужо скошана. Мой брат
пхваньне. На дарозе лхжала тоў —
но. За белым бярэзьнічкам тала-
Птушкі пХрасталі сьпХваць. ВХс-
ска. Пры гасьцінцы стаіць вХкаве-
СьнХгавая вада ня чыстая. СХлХ-
ё поле. Усьлед думкам нХспакой-
адпявае. Як у нашага суседа ды
еда. Лясы павысякалі, і вада у
Хледа. НХ вялікая бХда, што бХз
а.

л а д ы посьле н а ц і с к у:
ккіх складах посьле націску пі-
напрыклад:

сен, палоцен . . .
хлопец, падшыванец, эўрапеец, галадр
таец. . . . промысел, бусел, хіцер, муд
Зьміцер, дзевер, колер, возера
маленечкі, соўнечка, лецечка, дзеце
шні, якіколучы.

2/. У канчатках, дзе ^{не} ^у ^т ^{ра}
адзначана:

у хаце, садзе, лесе і г. д. / як у ^б ^а ^д ^з ^е . . . /
сіняе поле, добрае здарэнне
/ адзначае ніякі р. /, звычай, локце
вясельлем / творны скл. адз. л., а з
локцям і г. д. - давальны скл. мн. л.
песень, кросен, палоцен, жнеек-лялен
сяляне, мяшчане, панове . . . / але бра
браце, Іване, голубе, дубе і г. д. / кл
склон /; відзець, выглядзець, думашч
думаем, думаеце, думаець; часамі: ро
дзе / заместа: робіць, ходзіць /;
прыслоўі на "е": пагатове, пссье
тымчасове.

З а д а н ь н е : Перапіса
віць націск і падчыркнуць
ціску:

Ад свайго злодзея не ўсьцеражаеш
перацярпела вялікае гора. Невясёла
дае неба, засланае шэрымі хмарами
багат і верабей. Сьнегам вецер сы
веры. Гэты персьцень дараваны. Усю
Маленькае, кругленькае - да неба
/ вока / . Віюцца думкі смутным роем
целяў зможаш, як цёмен ня будзеш.
расьлі зельлем. У вагародзе вялік
Хіцер Зьміцер. Коняй патапілі, сук
лі. Песень там больш ня чуваць. Бо

М грамадзкае гора ? Брацьця! ці
нам сілы ? Сьцісьнецца сэрца ад
панове, пазіраеце далёка... Сяляне
вядомыя грамадзяне. Нізка ўжо со-
нь лёг на гонейка. Ходзіць бусел
е. Бродзень зроблены на тое, каб
бу. Чэрвень, ліпень і жнівень -
сяцы.

л а д ы п о с ь л е н а ц і с к у .

яккіх складох посьле націску пі-
калі яно асноўнае, незалежнае
я, або калі "я" у канчатку грама-
начана. Напрыклад:

незалежна ад аканьня: памяць, ме-
/часьцей: паяс/, заяц, чэлядзь, дзе-
яць, тысяча, памятка, прывязка, вы-
яд, каяцца, веяць, сувязь, дробязь.

назсўны склон прадметнікаў, пры-
і займеньнікаў жан. роду на -я/а/:
вываратня, паня, свацьця..., як
ямля... сіняя, добрая, чужая, іхная,
ая... як мая, твая, другая...

родны склон адзін. ліку муж. і
кага роду: вычыцея, вучня, прыя-
с каня, лася, ... поля, зельля,
..., як жыцьця, быцьця...

давальны, творны і месны склон
ліку усіх трох радоў:
нямі-вучнях; землям-землямі-
рэнням-здарэннямі-здарэннях

сін-яга, бліжн-яга... , як яго, або я
сін-яму, бліжн-яму... , як яму...

7/. родны склон прыметнікаў
га роду на -ае, -яе :
сін-яй, сін-яе /краскі/... , як яе.
добрае /кніжкі/... , як тае кніжкі.

8/. творны склон жан. роду:
з доляю /й/, воляю /й/, лішняю /й/, іхн

9/. назоўны і вінавальны скло
ліку прыметнікаў:
добрый, зялёны, сінія, каменны, калі

10/. формы дзеяслова:
3-асоба множнага ліку 2-га спражэ
ходзяць,носяць,всдзяць...
Формы на -чы, калі яны выводзяцца з
га спражэння: ходзяць-ходзячы,нося
чы,водзяць-водзячы; /Неазначальнік
яць,сеяць,веяць,каяцца.../
з займеньнікам "ся": робішся,гоніш

З а д а н ь н е: Перапісаўшы
віць націск і падчыркнуць по
націску.

Мая зоранька ясная, маё сонейка кра
Людзі добрыя навакол стаяць. А даро
без канца ляжаць. А як сьмерцю Мако
аралі, рукі белыя да брамы прыбівал
пка разбілася, але памяць а в музы
згинула. Толькі памятка-насып відне
Тысяча тысяч-мільён. Студэнт апошн
рсу: Душу песняй весялі. Кучка топа
іць. Ліхадзеям на безгалоўе, а добры
цам на здароўе. Перад невадам рыбы

кія сьветлыя вокны прыветна гля-
вуліцу. Ідуць дзяўчаты, маладзіцы
тroyць, як блазніцы. І выгляд кож-
ны. У мыслях дзядзька разважае.
А з гэтым людам зьліўся, як зер-
нях заблудзіўся. Ідзе так дзядзька
у адзін за дзесяць робіць груку.
ндруеш да зьмярканьня. На тое ж го-
эрня! Аж сьмех бярэ, на гэта гля-
зі простага больш званьня таўк-
нку ўжо ад раньня. Сядай, мой мілы,
бо за "пастой" ня плацяць грошы.

ы "не" і "без" ня маюць свайго
іску і лічацца складамі таго сло-
перад якім стаяць. Дзеля гэтага
ацца "не", "без", часам "ня", "бяз",
на тое, у якім складзе перад на-
і стаяць: не хачу, не магу, не зн-
буду, ня ведаю, ня шуміць, без ва-
ба.

з, перад і пера - нязьменна пі-
а з літарай "е" :
, перад намі, перавоз, перавярнуць.

ы дзеля і каля пішуцца нязьмен-
літарай "я" на канцы:
, каля броду, каля мяне, каля вады,
га, дзеля таго.

д а н ь н е : Перапісаўшы, пас-
націск і надчэркні "не" і "ня",
" і "бяз", вытсыняючы сабе паму

Адзін другога не пераважаць. Цераз
конь не пацягне. Тады хіба перастае
ся сарска бела стане. Увосень сонца
і ня песьціць ужо маткі-зямлі. Без
дровы не гараць. Бяз штукі ня ступі
плоту расьце крапіва. Няпрыветна ц
кны ночка пазірае.

§ 7. У л і ч б о ў н і к а х пра
няпоўнае а к а н ь н е. Лі
складаныя пішуцца так: сямна
васямнаццаць, шэсьцьсот, восемсот і
Толькі шаснаццаць мае "а" замест
чуваць у слове шэсьць. Парадкавыя
падлягаюць акнью; дзевяць-дзявяты
- дзясяты, і г.д.

§ 8. Ч а р г а в а н ь н е с к
ро - ры, ло - лы, ле - лі -
такіх словах, як: гром-грыме
-дрыжэць, кроў-крыві, бровы-брыво, т
трысьцінка, крошка-крышыць-крыху, д
вамі-дрывяны, брод-брысьці, глотка-
-праглынуць, блохі-блыха, блеск/бліс
шчэць, трыбух, хрысьціць, трывога, ск
яблык-яблына і г.д.

Склады ро, ло, ле стаяць пад
склады ры, лы, лі -не пад націскам.

§ 9. Г а л о с н ы я у канчатках
словаў 1-га і 2-га спражэньня
Цяператні час для кожнай асобы мае
ныя канчаткі, напр.: няс-у, няс-еш, н
няс-ём, н-э-яце/ё/, няс-уць; ста-ю, с
ста-іць, ста-ім, ста-іце, ста-яць.

ясловы, што маюць у канчатку 2 ас.
-еш /эш/, а ў 3 ас. мн. ліку -уць
осяцца да першага спр-
ня, напрыклад: нясеш, таўчэш, няс-
ць, думаеш, думаюць.

дзеясловы, што маюць у 2 ас. адз.
ш, а ў трэцяй асобе множ. ліку
належаць да другога спра-

націск прыходзіцца на канчатак
відаць, каторае спражэнне: ня-
бярэш, бяруць; сядзіш, маўчыш, ся-
аць.

калі націск прыходзіцца не на
о часта бывае няясна, які галос-
аставіць у канчатку. Тады бяром
нік. Калі ў канчатку неазначаль-
ь "і" або "ы", то гэта дзеяслоў
ражэння: рабіць - робіш, робіце,
арыць - гаворыш, гаворыце, гаю-
казаць - кажа, кажаце, кажуць; ду-
ш, думаеце, думаюць і г. д.

а н ь н е: Перапісаўшы, пастаў
к і п а д ч ы р к н і канчаткі дзеясло-
зе "е" стаіць не пад націскам:
трошкі, пачакайце, а вось вам
дайце! З стала ён выняў ліст
ю пісарскую манеру ён перад
няўляе: з-за вуха ручку выцягае,
ць, нібы піша, і трэ свой лоб ды
Вы, можа, граматы часамі? - А так,
і самі. Цяпер ідзеце ў тую дзю-

нага Макара шышкі валяцца. Што ў ле-
іцца, тое ў дварэ зводзіцца. Прыгледзі-
новыя дні на вас пазіраюць у іскрах
таньня, і сьвецяць другія агні. Ня трэ-
марна часу. Падступецца бліжэй — па-
цеся ніжэй. Прысядзьце — гасьцымі бу-
Касцы пялі, апрагнаючыся на пракоса-
неце дзверы. Раззьвейся, туман. Расплі-
хмары! Калі не наеўся, і не наліжашо

§ 10. З в а р о т н ы я д з е я с

Некаторыя дзеясловы зрастаюцца
зваротным займеньнікам —ся: м-
/мыцца/, вьсьціся і г. д. Пры спражэн-
—ся дадаецца да слова: мыюся, мыешся,
мыецца. Толькі ў 3 асобе і ў неазна-
ніку канчатак —цца зьліваецца ў —
мыецца, яны мыюцца, мыцца. Калі перад
аіць зычны, то пішацца адно "ц": зда-
ад"есца і г. д.

У в а г а: У беларускай мове
д^ды ўж^жыва^ве^ецца поўная форма —ся
рочаная форма —сь сустракаецца
кі ў вершах старых паэтаў і
яўляецца ўплывам расейскае мо-
хлопцы толькі расьсьмяялісь
за дзверы паімчалісь".

§ II. Г а л о с н ы я "у" і "і", ка

яць зосьля галоснага, на канцы
паміж слова, то замяняюцца на "ў"/у
кае/ і на "й" /і кароткае/. Напрыклад
нагрэў, кроіў, дай, нагрэй, крой.

самае ў сярэдзіне слова: даўно,
роўка, страпянуўся і г.д.; знайка,
нарэйка, сойка, шкадуйма і г.д.

ка паміж "у" і "і" ёсць нейкая

довае /даўгое/ у ніколі не ста-
рэдне посьля галоснага, хіба то-
лічніку аў! і ў рэдкіх чужазем-
напр.: Тадэуш. Заўсёды "у" або
а на "ў", або аддзяляюцца ад на-
галоснага "прыдыханьнем" в: сь-
ун, аблавухі, аўтар, аэранаўт/лёт-

асам складовае /"даўгое"/ "і" -
стаяць і посьля галоснага, бу-
д націскам, так і не над націс-
заіка, у маі, у Кітаі і г.д.

на і у пачатку словаў "у", "і"
ца нескарочана. Прыкл.: былі у
кі тры сыны; яна ужо ідзе; пуста
на усюды.

ошах "у" і "і" дзеля захаваньня
гоць скарачацца, напрыклад:
ытаць нам пра што ў кнігах пі-
ў сьвеце значым. А толькі ўсё
д, ці йдуць уперад, ці назад.

г а: Нельга скарачаць дзеля
а́а́а́а́ разьмеру "у" і "і" пось-
чнага, бо такое злучэньне труд-
гаварыць. Але, гэта, на жаль, зда-
а нават у лепшых паэтаў, асаблі-
скарачэньне "у". Напрыклад:
ў завулак-ён цесны крыжы

кароука, галоука, а не каровка; залат
ловка, хоць карова, галава і г.д.

Падобна маем "ў" заместа "л"
поўны, тоўсты і г.д.

Зычны "л" астаецца толькі у
тніках: кол, стол, гарэлка, іголка, пал
лка.

§ 13. П р а в і л а на "ў" і на "
Літары "ў" і "й" пішуцца тол
канцы словаў і паміж слова.

З а д а н ь н е: Перапісваюч
дзе можа заместа "і" і "у" с
нае "й" і "ў".

Робота даўно скончана. Пуста і гола
Пачарнеу шырокі дуг; адны толькі па
фігуры стагоу з востраю жэрдкаю ув
скінуліся па грудох і нудна пазіра
неба. Сонеіка толькі што узышло. Бац
маці вярнуліся з поля. Аднаму і у к
спорна. Хоць і у родным краі, але не
Салавеі сьпявау у гаі. Аудзеі усё м
дзеі. Сіла і салому ломіць. Нават св
качкі і гусі пачуваюць час выраю. В
гі кормяць. Хто дбае, той і мае. Вот
на! Цесна зьбіліся нашы хаты, як ав
летні жар. Адны вочы і плачуць, сьмя
І рыкам леу сваім будзіу і лес ста
ста поле.

§ 14. П р ы д ы х а н ь н е: Калі
пачынаецца з галосных а, о, у
то перад ім можа стаяць прыдыханьн
або "г": вока, востры, вуха, вугаль, ву

перад словам,якое пачынаецца
ць галосны гук,то тады слова
дыханьне "в":дом у вагні,але
гарэў агонь,нешта сквірчэла у
акном,на вазёрах.
прыдыханьні" у сярэдзіне слова
І.

д а н ь н е: Падчыркні літары,
аба́зна́чаю́ць прыдыханьне.
ей за багацьце.Яшчэ устане Ля-
он касіў грэчку.Ніводнае зерня-
пала.Дзеці знайшлі васінае гня-
ным гнязьдзе былі восы.Халодная
йшла.Халодны васеньні вецер.Во-
лі.У вадчыненым акне разьбіла-
вадно вуха глуха,а на другое
прыгуменьні стаяў азярод.Снапы
азяродах.У сад вяла вузенькая
м варот у вадзін агарод.Два мя-
ваднэй бярлозе ня месцяцца .
зежачцы два цесьцечкі /яйцо/.
льні вельмі прыгожыя.

о н к і я з ы ч н ы я на кан-
лова і перад глухімі страцілі
асьць.Але хоць і чуваць:боп;
дзяцька,мох,лёгка,дошч іг.д.,
ішам:боб,лёд,лодка,дзядзька,
у/,лёгка,дождж і г.д.,бо у дру-
зьмяніўшы слова так,каб посьля
галосны,чуваць звонкія:бёбу,лё-

над сталом, прадстаўнік і г.д.

Усе прыменьнікі і прыстаўкі канчаюцца на "з" — з, без, цераз, уз, калі яны пішуцца з якім словам перад глухім зычным /к, п, т, ц, ч, х/ замяняюць "з" на "с", а перад зважкідаюць "з": схадзіць, усхадзіць, расшырыць, рассыпаць, усход, цераспі г.д., але — згінуць, бяздомны, узгразьбіць і г.д. Значыць, тутаксаць, як чуваць.

Але калі "з", без/бяз/ і цецца асобна, то ніколі "з" на "с" няецца: з хаты, бяз хлеба, цераз стаў і г.д.

§ 16. Г л у х і я перад з в о чуваць як з в о н к і я : прозьба, маладзьба, пядзьдзясят і така пішам ня так, як чуваць, а касьба, пяцьдзясят... /дзеля таго, што касіць, прасіць, пяць.../

З а д а н ь н е: /да §§ 15 дадзёных прыкладах зычныя так, як вымаўляюцца. Перапішы, як прынята пісаць /боб а не — боі, гарот.../.

У гародзе расьце боі. Цэп вісіць У дзяцкі высокі лоп. На слупку птушка. Хлеп на стала, рукі свае. рынку, ваш і на юшку. Не адарві пкалыскі.

Іду па кляцы /па клятцы/ ткі. Сабака зынюхаў сьлет. Аткалат

, брат мой, еш хлеб свой. Ад марозу
лат. У каваля цяжкі молат. Улетку
бе, лябетку, а зімой зьем хлеб съ
й. Сёлета гарох стручны. Зламаўся
мядзвядзя ёсьць бярох. Пастух
авечкі. Лёгка на сэрцы. Ён едзе ул-
лежнікі паехалі на начлех. Дражкая
мох дзерці мох. У Слуцку усё па-
дай сваё грамацкай справе. Слуцкія
на гот ня прыходзіцца. Лець пад-
і сноп. Капаюць рэчку. Бацькі гаду-
ей. Мець дастаюць зь зямлі. Трэба
і да хлеба. Ні прозьбаю, ні грозь-
расе вырас мох; на маху бяроска
ая хатка, як чужая вёска. Бегала лі-
лесу бліска. Бабуля умее расказаць
каскі. Заблішчэлі медныя каскі на
зь улес у густы лес. Зьлес з дрэва.
пка, не адзешка, дык была-б грошай-
ня цяшка працуе. Птушка зачэпіла-
і за волас сіла. Прадалі рыш / да
аваў рыш, а купляў ляс. Калі узяў-
і, не кажы, што ня душ. Колькі душ
вёсцы ?

хатай лётае каршун. Не зайшоў нат
разьвітацца. Перад імі ня кланяйся,
оты. Снсп ат снапа на дзьве стапы.
цяплом, а ластаўка зь лістом. Пат-
я забілі. Разьмяні мне грошы. Рас-
. Зоркі рассыпаліся па небе. Аткуль
уль і дождж. Аткас, як шыла. Без да-
дзе добра. Бяс часу ня будзе ква-
маладзьба і казьба — цяжкія ра —

ч, бываюць толькі цв'ярдыя.пасья
аць не "і", а заўсёды "ы": рыбы, рысу
жджу, нашы і г.д.

Дзея гэтага пасья р, ж, дж, ш
лі ня пішацца і, я, ю, е, ё, а толькі
э, о. Зразумела, што пасья іх ня піш
мяккі знак /ь/.

§ 18. Д з е к а н ь н е і ц е к
У беларускай мове няма мяккі
"т", а заместа іх мяккія "дз" і "ц":
/а не дзі/, /плыць /а не плыць/, дзя
/а не дядька/.

§ 19. З ь м я к ч э н ь н е с, з, ц
Перад мяккімі зычнымі з, с, ц,
якчаюцца: зьняць, сьляза, цв'іце, дзе
д.

З а д а н ь н е: Сьпісаць і
кнўць зьмякчаныя зь, сь, дзь, і
Адвага не зьнявага. Адна махнуша не
а цьмее. Ад напасьці не прапасьці.
сьці не баляць косьці. Ёсьць і дзь
да не у вадным месьце. Жаль згіне,
Стары дзед сядзіць на прызьбе. Пас
за мех, а у мяху сьмех. Сьвеціць, ды
Нясьмела, як убогі, вецер у дзьверы
Распусьціўся, як старэцкая пуга.

§ 20. Р о з н ы я злучэньні зыч

І. Злучэньні "тц", "чц" чува
а злучэньні "тч", "дч" чуваць як "
ваць: маццы, даццы, старасьвеччына,
пішацца: матцы, дачцы, старасьветч
чык і г.д.

Злучэньне "дс" дае у вымове "ц",
пацца "дз": чуваць: люцкі, швэцкі,
... пішацца: людзкі, швэдзкі, грама-
за~~ме~~ста: людскі, швэдскі, грамадскі..
Злучэньне "тс" дае "ц" — чуваць
ца: полацкі, брацкі, брацтва... заме-
тскі, братскі, братства і г.д.
Злучэньні "жс", "зс" даюць "с" —
пішацца: боскі, французскі... заме-
скі, французскі і г.д.
У злучэньнях "стл" і "здн" зьнікае
"л" — чуваць і пішацца: пачэсны, по-
ны, шаснаццаць... за~~ме~~ста: пачэст-
ны, шчастны, шастнаццаць...
Злучэньне "нн" знаходзім у тых
ках, што утвораны ад прадметнікаў,
ць "н" у сваёй аснове: сыцяна-сь-
мень-каменны, вайна-ваенны, палат-
энны і г.д. Але там, дзе у вачасе
пішацца адно "н": шкло-шкляны,
аўляны; гэтаксама дзеяпрыметнікі
пабелены, наладжаны і г.д.
Злучэньне "цц" пішацца у лічбоў-
дзеяслове, напрыклад: адзінаццаць,
ць і г.д. мыцца, сьмяяцца, мыецца,
і г.д. — за~~ме~~ста: адзінадсяць,
ць; мыецься, сьмяецься.

да н ь н е: Сьпісаўшы, падчыр-
ць злучэньні, пра якія гаварылася:
ходзіць, той сам сабе шкодзіць.
е жаласьліва. Ці знаў хто, братцы,
аса? Матцы трыццаць год, а дачцы
ць. Пётр на рэчку...

жэрдачцы чырвоны пеўнік едзе. Пту
етцы. У гародчыку растуць краскі. Н
рсыдзкі ткуць яны. Француская мова
Не пазьнецеся у школу! Хоць бедны,
Запрасілі на пачостку, а частаваць
тавалі.

§ 21. Зычныя з прыціс
/ "падвойныя" / . У беларускай
чайна у канцы прадметнікаў / маем
падоўжныя, з прыціснутай вымовай /
-льль: вясельле, Купальле, Ільля, ра
-льлю, кольле і г. д.
-ннь: здарэньне, сумленне, пытан
-зьзь: з гразьзю, мазьзю, зазьзяць
-сьсь: каса-касьсё, волас-валосьсё
-калосьсё і г. д.
-дзьдзь: суд-судзьдзя, .. ладзьдзя
дзе і г. д.
-цьць: жыцьцё, багацьце, куцьця і
-жж: збожжа ...
-чч: лыка-лыччо, сук-суччо, печ-за
печчу, у ваччу і г. д.
-шш: зацішша, у вушшу, з роскашшу

Апрача таго, такія прыцісну
ныя / у напісаньні падвойныя / зья
пры злучэньні з прыстаўкамі: с-с
даць, бяз-зубы і г. д.

У в а г а 1. Зычныя б, п, м
двойныя: бязрыб"е, куп"ё,
надвор"е / а не — бязрыббе
надворра і г. д. / . Таксама: з
безгалоўе ...

У в а г а 2: Віць і ліць: в

віяце, віюць, або інакш:ую, уеш, уе;
уюць; лію, ліеш, ліе, ліём, ліяце, лі-
інакш:лью, льеш, лье, льём, льяце,

а д а н ь н е: Сьпісаўшы, падчырк-
іць падвойныя літары, што абазнача-
існуютыя зычныя:

аглушыла поле. Зацішша прад бурай.
іла наступіла. На прадвесье бывае
дзе. Гэркулес на раздарожжы. Ральлю
ранаваць. На сцэне іграю невялікую
я наробіць гнільля. Жыцьцё, як мё-
і. Наша Хацім"я хоча капусты і ба-
Скінь гэтае рызьзё! Вонікі вяжуць
авага вецьця. На гальлі было гняздо.
ра Галя. Пацямнела у ваччу. Мост зб-
з тоўстага бярвенья. Стаіць круш-
еньне. Крыльлем махае, а ляцець ня
трак/. Льлецца Нёман паміж гораў .
зоры у ясным небе. Буйным жыцьцём
кіпела. Колы мажуць каламазьзю.

а в а п і с к а н ч а т к а ў

прадметніках мужчынскага роду:

он адз. ліку мае канчатак "у" або
цьвярдym, так і у мяккім сьланень-
скім пішацца -ю, -я/.

н ч а т а к "-а" /я/ знаходзім:

метніках, што абазначаюць жывыя

р.: чалавек, Язэпа; брата, ваўка;

дзея, вераб"я і інш.;

канчатак "у" /ю/: розуму, болю, жал
смутку, грому, усходу, заходу, ценю
плачу, ураджаю, жару, прымусу, люду,
краю, бору, узору, лесу, сьнегу, лёду
алею, шроту, хвойніку, дроту і шмат

Ва ўсіх приведзеных прыкла
ня прыходзіцца на канчатак "у", а
канчатак "у" здараецца і пад на
прыклад: пяску, тытуну, галуну, палы
гу, дажджу, агню, сну, часам аўсу, ч

Р с д н ы склсн множнага
сам мае аснсву без канчатку "сў"
яй/, напрыклад: мяшчан, сялян, грама
сто раз, пяць раз, пяць чалавек.

У некаторых словах муж.р.ч
вае канчатак "ей"/ай/: гасьцей, лю
цей, грошай.

М е с н ы с к л о н адз.
чатыры канчаткі: е, і, ы, у.

У прадметніках з цвёрдым
перад канчаткам знаходзім "е":
дубе, пры сталае, у млыне, у кажусе,

Прадметнікі на ж, ш, ч, ц, р м
на дажджы, у кашы/кош/, на нажы, у
д. Аднак, тыя прадметнікі, што абаз
ассбы, найчасцей маюць "у": аб к
Рыгору, Лукашу, аб Марцінкевічу і

Прадметнікі на "к" блізка
маюць канчатак на "у": у Пслацку
аб ваўку, аб чалавеку, на языку/рэ
языцэ/.

Прадметнікі з мяккім зычным
канчаткам канчаюцца на "і": пры і

кам'яні /і камені/, кані, салауї, ве-
наї, прыцелі і г.д. Тут бывае ча-
нчатак "ю": на каню, на Дунаю...

л і ч н ы с к л о н. У значэньні
склону звычайна ужываецца назоў-
нік: паслухай, братка! паслухайце, бра-
та! Клічны склон мае і свае асобныя
формы: "у" і "е"/пасья цьвярдога зыч-

лаўны гаспадару! браце, сваце, дубе,
едзе і г.д.

ыцелю, госяцю, дабрадзею, братку, га-
дзедку, сынку і г.д.

множным ліку часам ужываецца кан-
чатак: братове! сватове!

а д а н ь н е: Перапісаўшы, пастаў
ціскі і падчыркні канчаткі прадме-
таў ікаў мужч. роду:

ом сьвету ня відаць. Ня бачыць да-
го носу. У пужлівага купца ні гро-
шавару. Жаўцеюць палоскі позьняга
чмелю. Бегала ліска каля лесу блі-
дому без агню. Вада затапіла шмат
кай ветру у полі. Ні канца, ні краю
раджаю. Без абручка, бяз дна - ні-
чкі няма/яйцо/. На беразе возера
абун коняй. Дзясятая вада на кі-
ку у лесе і на полі шмат менш пт-
вярсў. Пастушкі сядзелі пры агні.
сьметніку і певень смелы. Рана
альцы. У бары што хочаш бяры. У
блі шумяць вербы. Цярпеньнем і

Родны склон мн. л. м. л. у.
канчаткам "оў"/аў/, або без канч
на аснова/: вядзёр-вёдраў, красён-к
плеч-плечаў і г. д.

~ Трэба заўважыць розніцу у
яло-сёлы, вядро-вёдры, бакно-вскны
ёрмы, але-два, тры, чатыры сялы, вядр
ярмы і г. д.

Вока і вуха скланяюцца гэтак
вока, воку, вокам, на воку; вочы, вачэ
вачмі, аб вачох; вуха, вуха, вуху, вух
е; вушы, вушэй, вушом, вушмі, аб вушо

Слова "плечы" такою ж часам м
орным і месным склоне мн. ліку "пл
або "плячыма, на плячох".

З а д а н ь н е: Перапісаў
ркіні канчаткі прадметнікаў
роду:

Ціха месяц адзінокі ходзіць у не
ямлёю. Далёка ад нашата краю ёсь
я вазёры або моры. У возеры сало
а у моры салоная. Дождыку просіц
жытца. У полі каменяня даволі. Пры
ні зайдзі адведаць і купіць нас
балюце з чаротамі лезьнякі шапта
льлістарога дуба было гняздо. У ж
сягё нажывеш. Весялее на сэрцы. І
ёсць пшчыны. У паветры павейла ды
скія стварэнні і рабцыны у рэч
зеры ня живуць. На адным месцы і
брастае. На моры плаваюць караблі
нем і працай горы пераносяць. Тра
сілі зельнем. З шчасцем добра і

Конь прывязаны повадам а госьць

гі аб канчатках прадметнікаў
н о ч а г а р о д у:

в а л ь н ы і месны склон адэ.
ь тую самую форму. У прадметніках,
перад канчаткам цьвярды зычны,
оны канчаюцца на "е"/э/: вадзе ь
цэ, сасе, назе /націск на канчат-
е, палавіне, блазнице, рабоце /на-
а канчатку/.

і-ж перад канчаткам стаіць адзін
цэлых зычных р, ц, ч, ж, ш, або к,
ьным і месным склоне маем "ы":
душы, дзяжы /пад націскам/, вулі-
кашы, пражы, лаўцы, матцы, шапцы і г.
націскам/. Пасьля асноў на "к"
"ы" ужываецца толькі тады, калі
на канчатку: лаўка-лаўцы, матка-
ка-шапцы, ... Калі-ж націск на
то канчатак будзе "э": мука-муцэ;
Тое самае спатыкаем часам пась-
а гарэ, на зарэ.

кланеньні з мяккім зычным перад
заўсёды маем канчатак "і": зям-
долі, волі, княгіні, гаспадыні, ...
метнікі з асновай на "к, г, х"

іх на "ц, з, с": рука-руцэ, горка-
назе, дарога-дарозе, саха-сасе,
расе, Лявоніха-Лявонісе.

д н ы склон мн. ліку мае часта
аў, як у мн. родзе: водаў, варо-
іцаў, песняў, земляў і г. д. Але

кай "о,е": дачк-а, дачок; зямл-я, з
Толькі "рук" і "ног" заўсёды без
каў -аў.

Радзей сустракаем канчатак
ней, сяней і г.д.

§ 25. Прадметнікі м у ж ч ы н с
роду на "а"/я/. Таксама, як
кі жан.роду на "а", скланяюцца пра
роду на "а": старшыня, стараста, ва
дзьдзя, сабака і інш. Толькі у тво
часамі сустракаюцца формы муж.ск.
з старастам, з сабакам і г.д.

З а д а н ь н е: Перапісва
лї канчаткї прадметнікаў ж
"а" і пастаў націск.

Над збожжам убогім вецер гуляе н
Ходзяць па полі ў задуме мужчыны
опец занудзіўся па бацьку, па мам
связацілася газьніца. Бацька на ка
паць выплятае. У рэчцы купаюцца х
дзе кірмаш і на нашай вуліцы. Спа
котцы рыбка. Старой бабцы хораша
Быць бычку на лычку, а кароўцы на
Дзеці схаваліся ад дажджу пад ві
дзеяй сеем жыта мы увосень; з на
стракаем выраі вясной. Паліўся ср
пеў прыгожы у далёкай сіняй вышы
ліцы дзьве сініцы. Малыя дзеці за
матцы.

§ 26. П р а д м е т н і к і жан
зычны. Сюды адносяцца такі
тнікі, як косць, гразь, соль, медзь

оц, любоў, кроў і падобныя; у множ.
ія, як сені, грудзі, гусьлі, дзьверы,
усе тыя прадметнікі жан. роду, што
ым склоне не канчаюцца на "а". Ап-
о, сюды адносяцца: куры, суседзі, чэр-

о д н ы склон мн. ліку мае канча-
або "аў": касьцей, сіней, грудзей;
чаў, ночаў /часам: пачэй, начэй і г.

б о р н ы : склон адз. ліку мае кан-
/ю/ і ёю/й/, або -аю/й/: рэччу і рэ-
кошцю і кошцёю /й/, кроўю і кры-

орны склон мн. ліку апрача канчат-
/ямі/, або -мі: рэчамі і рэчмі, ка-
кашцямі, саньма і саньмі і г.д.

ова "маці" скланяецца гэтак:
/маць/; Род. маці; Дав. маці; Він. маці;
Клічны-маці!; Мес. маці.

ож. ліку гэтак слова ня мае. У твор-
не множнага ліку яно замяняецца
ад "матка": маткаю, маткі, матак і г.д.

р а д м е т н і к і усіх родаў
назоўным склоне мн. ліку маюць кан-
ы/: коні, дубы, гумны, здарэньні, азё-
землі і г.д.

няткамі ёсьць прадметнікі муж. роду
най устаўкай ан-ін, ян-ін, якія у
ліку выкадаюць устаўку -ін і скла-
ак: селянін, селяніна, селяніну, селя-
няніне; сяляне /радзеі: сялянны/ ся-

§ 28. В і н а в а
каў, што абазначаюць чалавека
бу/ або живёліну, аднолькавы з родным
нам у муж, родзе адзіночнага ліку: бат
та, мужа, каня. Іншыя прадметнікі маюць
вальны склон аднолькавы з назоўным: н
стол, сячы дуб, мець рубель /хоць часа
вае і так: сячы дуба, пісаць ліста, мен
ля/.

У множным ліку толькі прадметн
што абазначаюць чалавека, асобу, маюць
навальны склон аднолькавы з родным; у
іншыя — аднолькавы з назоўным: бачу
люблю сёстраў, але ганю валы, паю коні
авечкі і г.д.

§ 29. У т в о р н ы м с к л о н
ночнага ліку прадметнікі муж.
кага роду маюць канчаткі пад націск
/ём/: валом, сталом, ласём, сялом, ягнём
пад націскам -ам, /ем/: братам, локцём
нам, полем.

Прадметнікі жаночага роду на
маюць канчаткі пад націскам -ою або
галавою /ой/, рукою /ой/, зямлёю /ёй/
пад націскам -аю /яю/, або ай /яй/:
/ай/, доляю /яй/.

У множным ліку усе роды маюць
так -амі /ямі/: братамі, локцямі, п
галавамі.

§ 30. У р о д н ы м с к л о н е
ку прадметнікі муж. і ніякага
маюць пад націскам канчаткі -сў /ё
тоў, ласёў, палёў, а не пад націскам
сіх родах -аў /яў/: народаў, локцў
земляў, галаваў. Аб вынятках глядзі

а в а л ь н ы м склоне мн. ліку
етнікі муж. і ніякага роду маюць
ад націскам -ом /ём/: братом, лас-
не пад націскам і прадметнікі
роду на "а"/я/ маюць канчаткі -
одам, локцям, паленам, галовам.

е с н ы м склоне множнага дзі-
адметнікі мужчынскага у ніякага
дох"/ёх/: братох, ласёх, палёх, а
скам і прадметнікі жаночага ро-
/ -ах/ях/: народах, локцях, пален-

а в а п і с канчаткаў у пры-
тніках.

ежнасьці ад націску у родным
іночнага ліку мужчынскага і нія-
можа быць канчатак -ога : сьля -
га, або -ага/яга/: босага, сіняга.

етнікі жаночага роду маюць пад
анчатак -ое/й/: сьляпое/й/, старое
ад націскам -ае/й/: босае/й/, сін-

бна маем у давальным склоне: сь-
аму, сіняму і сьляпой, босай, сіняй,
у творным склоне прыметнікаў жа-
у: сьляпою/й/, босаю/й/, сіняю/й/.

етнікі жаночага роду у інаваль-
адзіночнага ліку маюць канчатак
сьляпую, босую, сінюю.

д а н ь н е: Сьпісваючы, аддзялі

днае чыстае вады. Раньняй вясною в
з гораду. Лішняяй капеўкі ні у кога
суседняга сяла было вялікае возер
начы цёмнае, з сіверу дальняга нуд
сень прыйшла. Прыляцела ластаўка у
даведацца свайго даўнейшага лета
міка.

§ 34. С к а р о ч а н н я п р ы
н і к і. У назоўным склоне с
юцца скарочанья прыметнікі: грозе
чоран, сіня туча, чорна мора, сіні
зочы, добры людзі.

З а д а н ь н е: Сьпісаць і
н н я п р ы м е т н і к і падчыркнуць
Дзякуй за полудзень-я сам ня гола
саму грэбень не патрэбен. Сядзіць
кол сьмуцен, не вясёл. Славен наш г
славен над усімі гаспадарамі. "Ма
творы Алеся Гаруна. Пасадзілі у
хату. Удаўся гарох тонак і высок
це шырок. Збрую белая, раменная, убр
лаце адменная.

§ 35. Л і ч б о ў н і к і парад
ёсьць падобныя да прыметні
усе іхныя склонавыя канчаткі, адн
з канчаткамі прыметнікаў.

§ 36. З а й м е н ь н і к і так
нашы, гэны, кожны, які, такі і
падобныя да прыметнікаў, скланяю
метнікі: нашы, нашага, нашаму і г.д.
Побач з поўнымі формамі-на

шую, тую, самую; тою, тэю, усёю, самою
ца і скарочанья: наш, нашу, ту, саму,
усёй, самой.

р ы й м е н ь н і к і з прыслоў-
і пішуца разам: уперад, назад, насу-
агары, зраньня, запраўды, наадзіноцы,
зімку, ураньні, увечары, паасобку, у-
беларуску, пачэску, потым, загадзя,
я, спакваля, заўсёды, адкуль, дасюль

ксама разам пішуца складанья пры-
"ні", "не" з прыслоўямі: ніколі, ні-
лісь, няма, аберуч, абдызе, абмяк, аж-

а д а н ь н е: Сьпісаўшы, падчырк-
ць прыслоўі:

анку жарам пыша; ветрык лісьцем
ша, вее чуць паўзьверх зямлі. Што
жкая коп, то узімку ручкаю коп.
лена наўмысьля. Ішлі мы памаленьку,
м, каб папацёмку на што не наткнуц-
прышло-лёгка і з рук зыйшло. Гро-
цы ззаду вочы. Папаў, як у нерат: ні
перад. Ветрык ледзь-ледзь набяжыць.
тку нашы сёлы. Вясна тымчасам рас-
да. Сьпераду грэе, а ззаду вецер вее.
матавіла панямецку гаварыла, пату-
арочвала; сьпераду шэльца-вільца,
у палатно, а зьверху аксаміт. Так-
як, абы не палюдзку. Свой свайму
брат. Па няволі ня плачуць. Ні ка-
ло, ні калі тое будзе. На прад...

"не" /ня/ пішацца разам:

1. з тымі словамі, што без яго не уж
нябожчык, небарака, немач, недасол, ня

2. калі, аддзяліўшы не/ня/, атрымаем
супраціўнага значэння: няшчасце-
непрыцель-прыцель, няпраўда-праў
лікі-вялікі і г.д.

3. з некаторымі займеньнікамі /неа
нымі/ і прыслоўямі: некаторы, неякі
нечага, нехта, нешта, нечы/й/, неякіс
недзе, некуды, неадкуль, -прычым на
ходзіцца націск.

"не" /ня/ пішацца асобна:

1. пры дзеясловах /за выключэннем
магаць, ненавідзець, няволіць, нямо
не пайду, не магу, ня можа і г.д.

2. калі за сказам з адмоўем "не"
бо можна паставіць /сказ супярэч
тую адмоўнасьць паясьняе: не так
ня то, а то... і г.д. Напрыклад: Вяс
на, а малочна. Восень не малочна, а

3. калі пасля адмоўя можна сказа
Ня дзіва /ня ёсьць дзіва/, што ма

З а д а н ь н е: Перапісаў
ніцъ, чаму "не" /ня/ напіса
абс асобна:

Не векавое, а ракавое. Выйшаўшы з
убачылі не вялікае поле, а невял
Няпраўдаю сьвет пройдзеш, але на
рнешся. Пісаў пісака, што не разь

забітага ліса шубы ня шыюць. Пі-
авяшкія, але прыгожая. Калі нярод,
малот. Ня дзіва, што малако бела,
сіва. Што сабе ня міла, то і друго-
. Чоран воран, да ня птух; хоць з
да ня сокал; шэсьць ног мае, зям-
/жук/. Дзед нешта пачаў недамагаць.
выглядае надвор'е увосень. Мой бр-
ы, але не старанны. Вясна не мясна,
не малочна. Грозен, да ня боязен.
няўдала. Гулі не аднаго у лапці
многіх/. Лецейка ня улежна, дык у-
абе, нябожа, што мне ня гожа. Невя-
дае: прырода увосень. Бела мяец-
та ходзіць. Не бяда, што бяз рыбы
е няма горшай бяды, калі ні рыбы
. Недасол на стала перасол на сьн

м о ў е "ні" пішацца:

"і" можна замяніць на "ані", напры-
разу, ні гугу; ні вала, ні кала; ня-
ісаць, ні чытаць - хочуць на кара-
ць; ні панюхаць не далі...../ані
гугу, ані вала, ані кала; ня умею
ь, ані пісаць..і г.д./

ньнях "як ні, куды ні, што ні, каго
, калі сказ ня мае адмоўнага сэн-
круці, а трэба умярці. Куды ні кінь
ін і г.д.;

нымі займеньнікамі ніхто, нішто,
кі, ніводзін і з адмоўнымі прыслоў-

дзень, німа, ніхай і г.д.

З а д а н ь н е: Перапісваючы
жнѧ, зѣмянїцѣ "нї" на "анї".

Бяда, калі у жыце лебяды, але няма і
бяды, калі ні жыта, ні лебяды. Колькі
ні мудруй, а лебедзем ня будзеш. Ні
зямля-караблі ня плаваюць, бо чель
та/. Ні відам ня відаць, ні у казках
Ні за што, ні пра што. Ні ладу, ні сн
Ні сее, ні тое. Ні рыба, ні мяса. Як
кармі, а ён усё у лес глядзіць. Гуля
ні на што ня згож. З дурным ні знай
згубіць.

§ 40. З л у ч н і к і пішуцца раз
няхай, ажно, няўжо, нашто, зашто
затым. Такія злучнікі трэба адрозьні
займеньнікаў з прыменьнікамі, што
асобна. Напрыклад: Затым казан гляда
пад'еў ды набак. Які-б то быў крук,
пусьціў з рук. Ад таго і пагалеці, шт
ка пілі, елі. За тым домам быў вял
Ад таго месца недалёка да каты.

З а д а н ь н е: Перапісаць
кнѹцѣ злѹчнїкї, паставіць на
звярнуць увагу на знакі пры
Болей слухай, а меней гавары. Бяда
дзе, а трэцяя паганяе. Чымся мілым,
дным ад вас /дубоў/ павявае, аж мне
у сьпеў лагодны ціха ахінае. Калі у
дык і завозна. Не бяда, што чорна, а
праворна. Ня зыч ліха другому, каб
лося самому. Расьце добра і прыгожа
глянуць міла. Абы дзень прайшоў ды

ды=i/. Блізка відаць, ды далёка ды-
але/. Каб ведаў, што упаду, дык па-
саломку. Збожжа сушаць на сонцы ці
ды мелюць у жорнах ці у млыне. Ці
а тая кінула зярнё, ці-то занясло-
яно? За што купіў, за тое і прадаў.
рапаў, што ня дбаў. Нашто дарма са-
ніць! На што надзець кола, калі
малася.

авапіс с у ф і к с а ў у прад-
метніках. Некаторыя прадметнікі ма-
юць /суфікс/ "ак" або "ык": галубо-
... Калі, зьмяніўшы склон, галосны
выпадае, то трэба пісаць -ак /га-
галубочак/, а калі не выпадае, то
-ка-ножык/.

д а н ь н е: Перапісаўшы, падчыр-
ць у с т а ў к і "ак" і "ык":
гаршчочак, а у ім сем дзірачак/га-
ны падпечак белых курачак/зубы/.
бярэзнічкам талалайчык брэша
што цябе прынясло-ці чаўночак, ці
ыляцеў сакалочак у зялёны садочак.
арэзаў пальчык. Ветрык вее, дождж-
е.

у ч о к ужываецца у гэткіх ра-

ённыя дапаможных частак бы, б,
пярэднім словам: добра было-б,
а даць, а мой-жа ты суседзька!
ты шчэ...

3. У падвойных прозвішчах: Дунін-Маршвіч, Сьвятаполк-Мірскі, Дуж-Душэўскі.

4. Для злучэння двух слоў, як іл абазначанае самае паняцце: узьвей-вечер; вечэр-ронік; шура-бура; шчыр-бор; хлеб-соль; рмята; жлопцы-малойцы; пацяклі-паплылі.

5. Складаныя выклічнікі злучаюцца злучэннямі: дрон-дрон ! дзын-дзын-дзын ! і г.д.

§ 43. Складаныя словы

Некаторыя словы зрасліся так што нішуцца бяз злучка: Беларусь, сенавялікдзень, чарназём, самасейка, чарват, чарнобыль, ветрагон, чартапалох, навабры, белавусы, белагаловы, сьветлавокі, даўггарбаносы і шмат іншых.

У рэдкіх разох складаныя словы падлягаюць акаанню, напрыклад: штодня, дзённыгэтарочны і некаторыя новаствораныя навуковыя тэрміны: мовазнаўства, прыродазнаўства, і падобна.

§ 44. Прыменнікі перад "і"

Калі прыменнік канчаецца на тым жа гук, то "і" змяняецца на "й", як з прыкладамі: дайсьці, прыйсьці, выйсьці; зайду, дайду, навідайдзі, прыйдзі; наймо, прыймо, займо, займі, зайграць...

Трэба заўважыць, што формы нашай мовы, прышоў, вышаў ужываюцца заместа зайшоў і г.д. /на, за... + ішоў-найшоўшоў.../

Калі прыменнік канчаецца на

ачынаецца з "і", то заміж "і" пі-
"адысьці, падысьці, зысьці, ад-
йшоў, зышоў; адыду, падыду, зы-
споду.

д а н ь н е: Перапісаўшы, падчыр-
дз з л у ч ы н ь н е прыменьнікаў з "і":
йшло, лёгка і з рук зыйшло. З дур-
айсьці, ні згубіць. Кругом абыйшоў,
знайшоў і назад прыйшоў. Мы убай-
. Прышлі дадому раніцай. Покі со-
е, раса вочы высьць. Чалавек з
/з хітрыкамі/. Засталося адно па-
зе.

к к і з н а к "ь" не абазначае
ага гуку, а паказвае толькі мяк-
нага: вугаль, але вугал; кось, але

мі "ь" паказвае, што зычны ня
ваць з чародным галосным, бо па-
ваць "й": зьявіцца, зьесьці і г.д.
да: зьйавіцца, зьйэсьці/.

о с т р а ф " " ставіцца пасля
дога зычнага над радком паміж
б паказаць, што зычны ня трэба
чародным галосным: аб'ехаць,
есьці і г.д.

раф ставіцца таксама у скаро-
х, паказваючы прапушчаныя скла-
іне, або у канцы слова: на'т/на-
трэба/, мо' /можа/.

жай травы і красак. Касьян і Амільян
братамі. Пад'ехаўшы пад ганак, яны са
лі і пайшлі у пакоі. Дэлегаты прыеха
зъезд. Скуль гэты кот узяўся, вансак
дае: мо' у кусьце сядзеў, а мо' штуку
падстроіў Сымон. Трэ' было пушчацца
трыкі і адвагу. На'т Сымон змоўк.

§ 47. П е р а н о с с л о в а. Сл
раносяцца у другі радок склад
ро-ка, саро-ка, са-рока; ве-рацяно, вер
вераця-но. Пры пераносе прынята трым
кіх правіл:

1/адна літара не пакідаецца
пераносіцца. Нельга, напрыклад,
сьці так: у-міраць, ста-ю, я-ма

2/злучэньне зычных разьбіваецца
на, пісь-мо, паль-цы, насень-не,
лё, суч-чо, вар-та, страш-на, каз-
цёп-лы, леп-шы, друж-ба, вярнуц-
двац-цаць, падыспод-дзе або пад
дзь-дзе і г.д. Таксама хвой-ка,
ка, лаў-ка, галоў-ка... Але "дз"
ніколі не разьбіваецца, калі абазначае
адзін гук: гарадз-кі, дож-джык;

3/калі прыстаўка творыць склон
яна пры пераносе аддзяляецца: на-
на-стольнік, пры-ткнуцца, ад-зна
ад-жану і г.д., але нельга пера
так: ад-ыйшоў, уз-ыйду, бо тут няправільна
падзел на склады; трэба-ады-йшоў, узы-
і г.д. 4/пры пераносе слова ставіцца
пераносу / - /.

у ж а з е м н я с л о в я ,
як з чужої мови дають, пішуща
та чуваць у штодзённым ужытку:
каном арганісты, паляруш, калідор,
/і равольвар/, пратакол.

аземныя словы, якія нядаўна увай-
арускую мову, асабліва ж навуко-
ны, пераважна перадаюцца, па мат-
так, як у тэй мове, скуць яны узя-
ужываньнем аканья: тэлегграф, тэ-
алёквіум, геаграфія, геамэтрыя,
эт, эвалюцыя, элемэнт, інтэліген-
тура, дырэктар, інспэктар, аратар,
амітэт, камісар, вакзал, аказія.

екаторых разох затрымоўваецца
скное, напрыклад: онталёгія /на-
цьці/ побач з анталёгія /выбар
добна: прыродазнаўства, мовазнаў-

ста чужаземных падвойных зычных
остыя: каса, маса, тэлеграма, Фін-
ляндзя, а не — касса, масса, тэле-
ляндзя, Фінляляндзя і г.д.

у некаторых словах застаецца
Ганна, манна, ванна, мадонна, Буд-

емнае "л" /сярэдняе/ перадаецца
як у словах лямпа, пляц, плямка,
нг, маналёг, лёяльны, філэзофія...
м "л", як у словах капітал, ідэ-
артыкул, матэрыял, пратакол.

с, ц: асистэнт, магазын, пазыцыя, каапэра-
але фантазія, паэзія, аказія, Азія, Сібі-

Апрача слоў здаўных--даўна абес-
ных -- Піліп, Язэп, хунт, какля, хваля, Ха-
дар...--чужаземныя гук "ф" перадаецца
"ф": форма, фронт, маніфэст, фамілія, фаб-
Францыя і г. д.

§ 49. З н а к і п р ы п ы н к у: м-
абазначыць на пісьме тое, што у
выражаецца прыпынкам або зьменай гол-
тонацыя/.

П у н к т /./ -- знак найвялікша-
пынку, паказвае, што думка і сказ зусім
кончаныя. Найчасьцей ужываны знак, што
прыклады лішнія.

К о с к а /,/ -- знак найменшага
пынку, паказвае, што думка і сказ ня-
чыліся, што далей ідзе нейкае дапаўнен-
або аб'ясненне. Коска выдзяляе звар-
/клічнае слова/, прыдатак, пабочнае сло-
пабочныя сказы, даданыя сказы з асноў-
і разьдзяляе падобныя часьціны у зьлі-
сказе. Напрыклад:

Пойдзем, братка, на работу! Будзе
чужацэ нам, цёмным няўмекам. Такая ужо,
была яго доля. Кругом круціць завіруха
шуміць. Працуюць людзі, поту ня чуюць, а
і ссець, і барануюць. Сад, што быў чорны
распусьціўся. Чалавек, покі у горы не і-
ня знае дабра.

Коска можа разьдзяляць нават не-
ныя сказы, калі яны кароткія і блізка

ымыкаюць, або калі паміж імі стаяць
,напрыклад: Прыгрэла сонейка, згінуў
сушылі вятры зямельку. Мета зьбірае,
паядае. Загрымеў гром, і пайшоў дождж.
ска ставіцца пасля выклічніка, калі
ражаецца усім сказам: Ох, лепей
Эх, скручу я дудку! Ну, што далей

у н к т з к о с к а й або
а с я р э д н і к /;/ знак пася-
значэння паміж пунктам і коскай;
сказы закончаныя, але па сваёй ду-
кія між сабою. Напрыклад:
не корчык на камінку; пацямнела
оўнач пеўні пракрычалі, ды ня сьп
сё маці. Вясною косы сонца штодзень
цяплейшымі. Птушкі пяюць зычней і
перайка на іх асвязаецца, і самі
пяюцца.

а п у н к т ы /дзукроп'е/--:/:
вацца I/ перад пералічэннем,
ь слова, што абымае усё пераліча-
клад: Год мае чатыры п о р ы :
а, восень і зіму; 2/паміж незале-
замі, калі адзін аб'ясняе другі:
ндаль, тут ня крама: няма дзёгцю,
. Прышла пара касавіцы: трэба
за касьбу.

а ц я ж н і к /--/, быццам пункт,
рыў, сярод няскончанага сказу.
тавіцца пасля пералічэння, або
апушчана нейка

ньне: А хто там ідзе?—Беларусы.

Не да ка з або ш м а т к р
п' е /.../ ставіцца, калі думка
даказана да канца, абрываецца, напр.: С
бы я табе... Але што там гаварыць!

У ч у ж а с л о в е /двукосьсе/
ставіцца або чужыя словы /ня т
собы, што гаворыць, ці апавядае/, або с
нечым асаблівым, напр.: Узяў шапку і, с
шы: „аставайцеся здаровы!“ выйшаў з
„Наша Доля“— першая беларуская газета
прызнаюся, я не спадзяваўся такой „да
тнасьці“ ад пана.

У д у ж к і бярэцца паясьненне
пабочнае слова або пабочны сказ
яцца не цівуна, а яго бізуна /старая п
казка/.

П ы т а л ь н і к /?/ стаіць па
пытальнага сказу: Ды куды ты, дуб
лёны, пахіляешся?

К л і ч н і к /!/ выражае выклі
напрыклад: Добры вечар, пане гасп
ру! Браты! Хай кожны пасьпяшае адно н
думаць і рабіць! Гэй, наперад, покі сэр
б'ецца, рвецца на прастор! Годзі млеці
паняверцы! Гэй, да сонца! гэй, да зор!
Сёньня у нашай моцы гора, мы жыцця га
дары!

□ □ □ □ □ □ □ □ □ □

х х х х х х х х х х

С К А З .

=====

а з. Думка, выказанал словамі, на-
сказам. Напрыклад: Пастух трубіць.
ацяць на небе.

зам можа быць нават адно слова,
выказвае закончаны думку, напр.:
Сядзеце. Сьвітае. Загрымела.

а з ы, у якіх нешта азнаймляец-
аецца, называюцца абвяшчальнымі
дальнымі. Напр.: Моцна сьпіць шыро-
Але гэта толькі здаецца: пад кова-
дзе работа, кіпіць жыцьцё.

а з ы, у якіх выказваецца загад
у учуцьцё-радасьць, здзіўленьне,
не, - называюцца клічнымі. Напр.:
І, вясна жаданая, прыйдзі! Эх, жар
Дзяжка, жнейка, работа твая!

с к а з ы, у якіх выражаецца пы-
ываюцца пытальнымі. Напр.: Што за
яваеш ты, вецер? Аб чым-жа ты
мала прастору тваім шырокім

е й н і к і в ы к а з ь н і к.
а, што абазначае прадмет, аб якім
скаже, называецца дзеянікам. Дзей-
ае асобу або рэч, якая нешта дзее,
нешта дзеецца: пастух трубіць,
цяць, трава зялёная.

Выказьнік найчасьцей выражаецца
ясловам.

Але і іншыя часьціны мовы могуць
быць дзейнікам і выказьнікам: Напрыклад
Пешы коннаму не таварыш /хто?— пешы — д
нік; аб ім кажацца, што ён "не таварыш"
выказьнік/. Трава зялёная. /што? — трава
дзейнік; аб траве кажацца, што яна "зялё
— выказьнік/.

Асноўныя і даданыя часьціны сказу
Дзейнік і выказьнік — асноўныя ч
сьціны сказу. Апрача таго у сказе могуць
быць часьціны, што дадаюцца да дзейніка
выказьніка: такія часьціны называюцца
данымі.

А з н а ч э н ь н е. Тая часьціна
сказу, што адказвае на пытаньні які? чы
каторы? колькі?, называецца азначэньне
Напрыклад: Ён мае добрую /якую?/ кніжку
Сын любіць свайго /чыйго?/ бацьку. Паля
нічы забіў чацьвертага /каторага?/ ваў
Я маю пяць /колькі?/ братоў.

Д а п а ў н е н ь н е. Тая часьціна
на мовы, што адказвае на пытаньне
каго? — чаго? каму — чаму? каго — што? кім — ч
называецца дапаўненьнем. Напрыклад: Саба
злавіў /каго?/ зайца. Па рэчцы /па чым?
плавалі гусі.

А к а л і ч н а с ь ц і. Тыя сло
што абазначаюць час, месца, прычы
мэту або спосаб дзейнасьці, называюцца

43
цямі часу, месца, пры-
посабу і мэты.

Чнасьць часу адказвае на пытань-
лі?ці доўга?ад якога і да яко-
су? Напр.: Вечарам пайшоў дождж,
ж па табе плачу. Працуй зраньня
зьмярканьня.

Чнасьць месца адказвае на пыта-
дзе? скуль? куды? Напр.: Бяда ў
яго спаткала. З неба звалілася
.Рэкі плывуць у мора.

Чнасьць прычыны адказвае на пыт-
чаму? дзея якой прычыны? Напр.:
работай ня будзе мець часу і
ці. Ён вярнуўся да хаты дзея.
оў. Хата загарэлася ад печы.

Чнасьць мэты адказвае на пытань-
што? для якой мэты? Напрыклад:
ат дае на бедных. Валы пайшлі
ціць.

Чнасьць спосабу паказвае, як, якім
бам нешта робіцца. Напрыклад:
сьпіць дзіцятка. Пайшла у места
ю.

ы сказаў. Калі у сказе
ці больш дзейнікі, выказьнікі,
, азначэньні ці аднолькавыя ак-
то такі сказ называецца злітым.
лі сьцюжы, марозы, мяцеліцы. Сьві-
галосіць завіруха злая.

казы, што маюць толькі асноўныя

ца і грудзі.

Падобныя часьціны у зьлітым ска
разьдзяляюцца коскай, калі яны ня зьвя
злучнікамі "ці, ды". Напрыклад: Конік, со
і араты мерна ідуць па полі. Але, калі
чнік паўтараецца, то коска ставіцца і
злучнікам: На зіму абміраюць і вужакі,
бы, і яшчаркі.

П р о с т ы і с к л а д а н ы
с к а з. Сказы бываюць простыя і
складаныя. Просты сказ ня можа быць ра
жаны на два ці колькі іншых сказаў. На
Час быў раньні. Начлежнікі ехалі шумна

Складаны сказ можа быць разложан
на простыя сказы. Напрыклад: Калі у хля
плодзіць, а на полі родзіць, то і дуран
хату водзіць — можам разлажыць на тры
стыя сказы: У хляве плодзіць. На полі р
іць. Дурань хату водзіць.

Простыя сказы лучацца у складаны
на часьцей пры дапамозе такіх злучных
слоў: і, а, але, калі, як, дзе, хто, што, які, л
торы, каб, дык, абы, ажно, бо і падобных. А
ча "і", перад гэтымі словамі звычайна
віцца коска. Напр.: Саха і барана самі
багаты, а увесь сьвет кормяць. Паехаў ба
наваць, але да поля не даехаў. Гол, як с

Калі сказ стаіць пасярэдзіне дра
да, то выдзяляецца коскамі з абодвух ба
Гэты што быў цёмны, зазеленіўся.

П р ы д а т а к — гэта азначэнь
выражанае звычайна прадметнікам
яно у тым самым склоне, як і то

слова, да якога яно адносіцца. Напрыклад :
Астаўся адзін сын, сірата. Эх ты, Нёман, ра-
ка. Янка, брат майго таварыша, вельмі любіць
паляваньне. Праляцела борзда лета, наша
сьветлая пара. Па моры ходзяць караблі,
або вялікія параходы.

Пабочнае слова. Такія словы, што вы-
ражаюць у сказе нейкую пабочную у-
вагу, паясьненне, называюцца пабочнымі
словамі. Напрыклад: Напішы мне, калі ласка,
пісямкао да хаты. Яго, відаць, у хаце ня бы-
ло. На жаль, я ня памятаю такога здарэння.
Ох, паплыў-бы я, здаецца, хмаркі, разам з ва-
мі.

Зваротак або клічнае слова. Слова,
што абазначае імя асобы або назоў
прадмету, да якога зварачаюцца з мовай, на-
зваецца звароткам або клічным словам.
Прыкладам: Саўка! зьбегай, сыноч, вады! Ня
кувай ты, шэрая зязюля, сумным гукам у бары!
Хмаркі цёмныя, мае братанькі! вецер вас го-
ніць без дарожанькі.

□+□+□+□+□+□+□+□+□+□

XXXXXXXXXXXX

20.4.50

A. LASZUK
52 PENN RD. FLAT 1
LONDON N7 9ET
ENGLAND